

СЕРІЯ «ГОРИЗОНТИ ФАНТАСТИКИ»

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У десяти книгах

КНИГА 9

Лицар Тіней

Роман

Серію «Горизонти фантастики»
засновано 2011 року

Roger Zelazny. The Chronicles of Amber.
Knight of Shadows
Copyright © 1989 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів, Zeno Agency Limited
(Великобританія) за участі Агентства
Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з англійської
Галини Михайловської

Перекладач висловлює подяку Вікторів Рівасу за
допомогу в упорядкуванні приміток та консультації
з фехтувальної термінології

«Лицар Тіней» — дев'ята книжка знаменитого циклу
«Хроніки Амбера» американського письменника
Р. Желязни. Мерлін нарешті дізнається, хто саме
намагався убити його щороку 30 квітня, а ще багато
цікавого про Джулію, Люка та Віктора Мелмана.
Розшукуючи Корал, він потрапить у надзвичайно
дивне місце і змушений буде обирати між Лабіринтом
і Логрусом, що споконвіку протистоять один одному.
Що обере син Корвіна і Дари — Порядок чи Хаос?
Чи зуміє він урятувати Корал? Які нові небезпеки
чекають на нього у палаці Амбера? Хто стане новим
правителем Кашфи?

*Усі герої і події у цьому виданні є вигаданими,
і будь-які збіги з реальними особами, живими чи
мертвими, є випадковістю.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина даного видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352)52-06-07; 43-42-62
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

РОЗДІЛ І

Джулія, ось як її звали, і раніше я був упевнений, на сто відсотків, що 30 квітня, коли все це почалося, вона була мертва. Того дня я знайшов її тіло, страшенно понівечене, а ще знищив схожу на собаку почвару, яка, вирішив тоді, її вбила. Отак це все й почалося. Ми з Джулією були коханцями, і, мабуть, насправді, усе почалося саме з цього. Хоч і значно раніше.

Може, мені варто було більше розкритися перед нею. Можливо, я не мав брати її з собою на прогулянку Тінями, прогулянку, яку мусив потім заперечувати, і це відштовхнуло її від мене, привело на темні шляхи, аж до студії Віктора Мелмана, мерзенного окультиста, якого мені згодом довелось убити, того самого Віктора Мелмана, що виявився маріонеткою Люка та Джасри. Але тепер, схоже, у мене виник шанс скинути зі своєї душі тягар. Адже досі я винуватив себе в тому, чого, як з'ясувалося, не скоїв. Майже.

Тобто я дізнався, що не відповідав за те, що робив. Лише тоді, коли всадив ніж у бік загадковому чаклунові Масці, мені стало відомо, що за Маскою насправді ховалася Джулія. Моєму єдиноутробному братикові Юрту, який наполегливіше за всіх намагався мене вбити, вдалося її вихопити, обернувшись на щось на кшталт живого Козиря, і вони зникли, удвох.

Рятуючись утечею з обійнятої полум'ям Вежі Чотирьох Світів, що кришилася та руйнувалася, мені

¹ **Джон Дуглас** — редактор видавництва «AvоNova», друг Роджера Желязни.

довелося взяти праворуч, аби мене не привалило балкою. Я опинився у закутку, серед залишків кам'яної кладки та охоплених вогнем крокв. І ось тоді повз мене промайнула тьмяна металева куля; здавалося, вона більшала на очах. Куля зіткнулася зі стіною й пройшла крізь неї, залишивши отвір, достатній, щоб у нього пірнути. Я не забарився вхопитися за таку можливість. По той бік стіни перестрибнув рів, скористався продовженням своїх рук у Логрусі, щоб відкинути убік шматок огорожі та кількох вояків, а тоді розвернувся й загорлав:

— Мандоре!

— Я тут, — почув тихий голос просто за своїм лівим плечем.

Повертаючись на голос, я встиг помітити, як Мандор спіймав металеву кулю. Вона відскочила від землі та влетіла у його простягнуту руку.

Мандор, струсивши попів зі свого чорного жилета, пробігся пальцями по волоссю. Тоді, посміхнувшись, повернувся обличчям до Вежі, охопленої вогнем.

— Ти виконав те, що обіцяв Королеві, — сказав. — Гадаю, тут тобі більше нічого робити. Ходімо?

— Там залишилася Джасра, — відповів я. — З'ясовує стосунки зі Шару.

— А я гадав, що вона тебе більше не цікавить.

Я заперечно похитав головою.

— Їй відомо ще багато такого, чого не знаю я. А маю знати.

Над Вежею зметнувся вогняний стовп, на мить завис нерухомо, а тоді здійнявся ще вище.

— Про це я не подумав, — мовив Мандор. — Здається, вона справді запала на Фонтан. Якщо ми її звідси висмикнемо, Фонтаном заволодіє цей Шару. Яка, власне, різниця?

— А якщо не висмикнемо, Шару може її вбити.

— Маю відчуття, що переможе вона, — стенов плечима Мандор. — Б'ємось об заклад?

— Можливо, ти маєш слухність, — погодився я, не зводячи очей із Фонтана, що знову на хвилюнку завмер, а тоді продовжив п'ятися до неба. Вказавши на нього, я зауважив: — Схоже на фонтан нафти. Сподіваюся, переможець знатиме, як його заткнути. Звісно, якщо тут залишиться переможець.

Мандор реготнув.

— Недооцінюєш сили, які вони викликали, щоб захистити себе. А ти знаєш, що чаклунові не так просто подолати іншого чаклуна тільки чарами. Але щодо інерції матеріального світу не помиляєшся. З твого дозволу...

Я кивнув.

Легким порухом він перекинув металеву кульку через рів у напрямку палаючої вежі. Та вдарилась об землю, відскочила, і ще, і ще... І з кожним разом, здавалося, збільшувалася. Стрибки кульки супроводжувалися звуком, схожим на дзвін цимбалів, дивно гучним, зважаючи на масу та швидкість кулі, й із кожним підскоком дзвін наростав і наростав. Нарешті куля досягла охопленої вогнем стіни з цього боку Фортеці й пропала з очей.

Я вже відкрив рота запитати, що відбувається, коли побачив, як обрис великої кулі промайнув повз отвір, яким вибрався з руйновища я. Полум'я почало зменшуватися, окрім центрального стовпа, що виходив із пошкодженого Джерела, і почулося басове гудіння. За мить чи дві в отворі знову промайнула кругла тінь, цього разу ще більша, а гудіння перейшло в гуркіт, який віддавався у підшвах моїх чобіт.

Стіна обвалилася. Майже відразу розсипалась і частина іншої стіни. Крізь дим та порохняву я побачив, як румовищем знову пролетіла гігантська куля. Омахи

полум'я вгамувалися. Завдяки посиленому Лоґрусом зору я бачив мерехтіння ліній сили: вони рухалися й пульсували, з'єднуючи Джасру і Шару.

Мандор витягнув руку. За хвилю я побачив невеличку металеву кульку, що, підстрибом, рухалася в наш бік, і він її спіймав.

— Ходімо, — запропонував Мандор. — Шкода було б не побачити, чим усе закінчиться.

Ми пройшли крізь один із проломів — тепер ними зяяла вся стіна. Я наклав огорожувальне заклинання, щоб утримати на відстані вояків, котрі встигли перегрупуватися.

За розваленою стіною я побачив Джасру. Вона стояла спиною до вогняного стовпа, високо здійнявши руки. Від поту, що стікав патьоками, шар кіптяви на її обличчі взявся борознами та смугами, а крізь тіло струменіли силові лінії, такі потужні, що я й на відстані відчував вібрацію. Над її головою, футів на десять вище, у повітрі висів Шару. Голова у нього була скособочена, так, наче йому скрутили в'язи, а обличчя побуряковіло. На необізнане око, мабуть, здавалося, що це левітація. Але я зором від Лоґруса розрізняв лінію сили, на якій висіла ця жертва магічного лінчування, якщо можна так висловитися.

— Bravo, — вигукнув Мандор, ліниво плеснувши в долоні. — Бачиш, Мерліне? Я виграв заклад.

— Тобі завжди вдається оцінити талант краще, ніж мені, — визнав я.

— ...і присягаєш служити мені, — розчув я слова Джасри. Шару ворухнув губами.

— І присягаюся служити тобі, — видихнув він.

Вона повільно опустила руки, і лінія сили, що тримала Шару, почала видовжуватись, а Шару повільно поплив униз, до розтрісканої підлоги Вежі. Й тут вона зробила лівою рукою дивний жест — схожий я бачив

одного разу в диригента симфонічного оркестру, коли вступати він наказував групі дерев'яних духових¹ — і величезний язик полум'я вирвався з Фонтана, охопив усю постать Шару й зник під землею. Ефектно, але я не розумів, нащо це потрібно.

Шару продовжував поволі спускатися, так, наче хтось там, нагорі, дразнив крокодилів наживкою. Я помітив, що затамував подих, коли його ноги торкнулися долівки, мимоволі уявивши полегшення, котре він відчує, коли тиск на його шию послабиться. Але нічого такого не трапилося. Коли він торкнувся долівки пальцями ніг, вони пройшли крізь неї, і Шару продовжив свій рух униз, наче був окультною голограмою. Він занурився по кісточки, по коліна й опускався далі. Я вже не розумів, дихає він чи ні. З уст Джасри безперервним потоком лилися заклинання, і язики полум'я раз у раз виривалися з Фонтана, омиваючи Шару вогняними хвилями. Він занурився уже по пояс, тоді по плечі, відтак — іще глибше. Коли над підлогою залишилася стирчати тільки його голова, з розплющеними, але несфокусованими очима, Джасра знову здвинула рукою, і Шару зупинився.

— Віднині ти — охоронець Джерела, — виголосила вона, — і служиш тільки мені. Ти визнаєш це?

Потемнілі вуста викривилися.

— Тоді йди й тамуй вогонь, — наказала вона. — Розпочинай своє служіння.

Здавалося, голова кивнула й тієї ж миті продовжила занурюватися. За секунду лише пухнастий пучечок

¹ Дерев'яні духові музичні інструменти, колись, справді, виготовляли тільки з дерева, за винятком саксофона. Деякі з них і тепер частково виробляють із дерева (наприклад, кларнет, гобой, народні інструменти тощо), інші ж нині продукують із металу.

волосся стирчав над поверхнею, а тоді земля проковтнула і його. Лінія сили зникла.

Я відкашлявся. Почувши цей звук, Джасра повернулася до мене, опустивши руки. Вона ледь помітно усміхалася.

— Він живий чи мертвий? — поцікавившись, я відразу ж додав: — Запитую суто з академічного погляду.

— Точно не знаю, — відказала вона. — Мабуть, і те, і те, потроху. Як і ми всі.

— Охоронець Джерела, — повторив я. — Цікаве існування...

— Цікавіше, ніж у вішалки, — парирувала вона.

— Ще б пак, — погодився я.

— Гадаю, ти чекаєш від мене вдячності за моє... відновлення? — запитала вона.

Стенувши плечима, я відповів:

— Щиро кажучи, маю чим перейматись і крім цього.

— Ти хотів покласти край вендеті, — мовила вона, — а я бажала повернути це місце собі. Я й зараз не маю ніжних почуттів до Амбера, але пропоную квит на квит.

— Згода, — відгукнувся я. — А ще ми маємо спільні родинні прив'язаності, чи не так?

Якусь мить вона вивчала моє обличчя, звуживши очі, а тоді посміхнулася і мовила:

— Хай Люк тебе не хвилює.

— Не хвилює? Цей сучий син Далт...

Посмішка залишалася на її обличчі.

— Ви знаєте щось, чого не знаю я? — запитав я.

— Багато чого знаю... — відказала вона.

— Не проти чимось поділитися зі мною?

— Інформація має свою ціну, — зауважила вона, і цієї миті земля під нами легенько затряслась, а вогняний стовп хитнувся з боку на бік.

— Тобто я пообіцяю допомогти вашому синові, а в обмін на це ви надасте мені інформацію? — не відступав я.

Вона розреготалася:

— Якби я припускала, що Рінальдо потребує допомоги, то зараз була б поруч із ним. Гадаю, тобі подобається вважати, що мені бракує навіть материнських почуттів, бо так простіше мене ненавидіти.

— Послухайте, ми ж наче погодилися на нічию! — сказав я.

— Це не заважає нам ненавидіти один одного, — парирувала вона.

— Але ж, леді! Попри те, що ви намагалися вбити мене, рік у рік, я не маю на вас зуба. Ви — ненька мого приятеля. Якщо він потрапив у халепу, прагну йому допомогти, і з вами я б не хотів сваритися.

Мандор відкашлявся, а омахи полум'я заколивалися, згорнулися, понижчали ще фугів на десять.

— Я знаю добрі кулінарні заклинання, — повідомив він. — Кажу на той випадок, якщо недавня активність збудила у когось апетит.

Джасра обдарувала його посмішкою, чи не грайливою, і, можу заприсягтися, закліпала до нього віями. Звісно, він справляє певне враження оцією своєю копичкою білявого волосся, але загалом я не назвав би Мандора привабливим. Ніколи не розумів, чому жінок завжди тягне до нього. Я навіть колись перевірів, чи не наклав він для цього на себе якісь чари, але нічого такого не виявилось. Певно, це геть інша магія.

— Чудова ідея! — відгукнулася Джасра. — Я займуся декораціями, якщо ти подбаєш про решту.

Мандор кивнув головою, погоджуючись; полум'я припало до самої землі, а тоді сховалося під землю. Джасра голосно наказала Шару, цьому Незримому Охоронцеві, утримувати вогонь у такому стані, після

чого розвернулася й пішла попереду нас до сходів, що вели вниз.

— Підземний перехід, — пояснила, — до цивілізованіших берегів.

— Підозрюю, — зауважив я, — що всі, з ким ми зустрінемося, залишилися відданими Джулії.

Джасра розсміялася:

— А донедавна вони були віддані мені, ще раніше — Шару. То професіонали, які належать цьому місцю. Їм платять, щоб вони захищали переможців, а не мстили за тих, хто програвав. Я з'явлюся перед ними з урочистою промовою після обіду і сподіватимуся на їхню одностайну та щирю лояльність аж до чергової узурпації влади. Обережно: третя сходинка хитається.

Отже, вона йшла попереду, показуючи нам шлях крізь потаємний прохід у стіні, тоді — уздовж темного тунелю, що вів, як я прикинув, на північний захід, до тієї частини цитаделі, котрою я вже трохи блукав під час свого попереднього тут перебування. Це було того дня, коли я врятував Джасру від Маски-Джулії і забрав її з собою до Амбера, де їй довелося трохи побути вішалкою у нашому палаці. У тунелі, яким ми просувалися, панувала цілковита темрява, але Джасра вичаклювала рухливу цятку і та, наче блукаючий болотяний вогник¹, тільки яскравий, вказувала нам шлях крізь морок, що дихав сирістю. Повітря тут було затхле, а стіни вкривали павутиння та пліснява. Ми ступали земляною долівкою, на якій лише де-не-де, посередині, збереглись острівки пощерблених

¹ **Блукаючі вогні** (або мандрівні вогні, блимавки) (*англ.* will-o'-the-wisp) — блідо-блакитні вогники. Утворюються внаслідок згоряння метану, що виділяється через гниття. Трапляються за теплої вогкої погоди вночі на болотах, цвинтарях тощо. Наявні в фольклорі багатьох народів, зокрема в Україні їх називають ще й потерчатами.

кам'яних плит. Ішли між смердючих калюж, що траплялися там і сям, а повз наші ноги, та й голови теж, раз у раз шмигали невеличкі темні істоти.

Насправді я не потребував світла. Можливо, так само, як і кожний у нашому товаристві. Я задіяв образ Логрусу, і він забезпечив мені магічний зір, сріблясту, розсіяну присвітку. Я не гасив її, бо вона годилася й на те, щоб виявляти чари, а вони могли тут діяти — пастки, заховані в цих стінах, чи ті, які віроломно наклала Джасра. Цей зір давав мені змогу бачити, що Образ плив і перед Мандором; він, наскільки я знав, був не надто схильний довіряти будь-кому. Щось прозоре, нагадуючи розмитими абрисами Лабіринт, мерехтіло й перед Джасрою, замикаючи коло обачливості. А вогник танцював попереду нас.

Ми обігнули штабель із бочок і опинились у приміщенні, яке, очевидно, було добре обладнаним винним льохом. Зробивши кілька кроків цим залом, Мандор зупинився й обережно видобув зі стелажа ліворуч запорошену пляшку. Витер етикетку краєчком плаща.

— Оце так-так! — видихнув.

— А що там таке? — зацікавилася Джасра.

— Якщо це вино не зіпсувалось, я можу сервірувати навколо нього незабутній бенкет.

— Справді? Тоді краще прихопи кілька пляшок про всякий випадок, — порадила вона. — Це вино було тут іще до мене; можливо, навіть до Шару.

— Мерліне, на, тримай ще дві, — сказав Мандор, простягаючи мені пляшки. — Тільки обережно!

Він уважно обстежив полиці й витягнув ще дві пляшки. Ці не довірив нікому.

— Тепер розумію, чому ця фортеця часто потрапляє в облогу, — промовив він, звертаючись до Джасри. — Я б і сам був не проти її взяти, якби знав, що саме вона ховає у собі.

Вона ніжно торкнулася його плеча.

— Є й простіші шляхи отримати бажане, — сказала Джасра, посміхнувшись.

— Візьму це до уваги, — пообіцяв Мандор.

— Сподіваюся, ти зловиш мене на слові.

Я кахикнув.

Джасра роздратовано зиркнула на мене, тоді повернулася спиною. Слідом за нею ми пройшли крізь низькі двері, піднялися рипучими дерев'яними сходами і, проминувши простору комору, опинились у величезній занедбаній кухні.

— Коли прислуга потрібна, її завжди нема, — сказала вона, окинувши поглядом приміщення.

— Прислуга нам не знадобиться, — відгукнувся Мандор. — Покажи мені затишну трапезну, і я зроблю все, як треба.

— Дуже добре, — погодилася Джасра. — У такому разі прошу сюди.

Вона провела нас кухнею до дверей, далі ми проминули ще кілька кімнат і, нарешті, піднялися сходами.

— Льодовикові поля? — запитала. — Лавові плато? Гори? Чи штормове море?

— Якщо ти маєш на увазі вид за вікном, — відповів Мандор, — то я за гори.

Він подивився на мене, я кивнув, погоджуючись.

Джасра завела нас до вузької довгої кімнати, і ми взялися розчиняти численні віконниці. За шибамися відкрилася багатобарвна панорама положистого гірського верхогір'я. У кімнаті було прохолодно, а вздовж однієї стіни тяглися трохи загорошені полиці, заставлені книгами, письмовим приладдям, кристалами, збільшувальними скельцями, бляшанками з фарбою. Полиці містили також нехитрі магічні прилади, а ще я побачив там мікроскоп і телескоп.

— Скільки тобі знадобиться часу? — звернулася Джасра до Мандора.

— Хвилинка чи дві, — відповів той.

— У такому разі, — сказала вона, — мабуть, мені краще спочатку привести себе в порядок. Може, й вам це не завадить.

— Гарна думка, — відгукнувся я.

— Справді, — погодився Мандор.

Джасра показала нам кімнати неподалік, схоже, гостьові, де ми знайшли воду, мило та рушники, і залишила самих. Ми домовилися зустрітись у тій довгастій залі за півгодини.

— Гадаєш, вона готує якусь капость? — запитав я, стягуючи сорочку.

— Ні, — відказав Мандор. — Тішу себе надією, що Джасра не захоче пропустити це застілля. Також, на мою думку, скористається шансом показати нам себе у найкращому світлі, зважаючи на те, що досі ми бачили її геть із іншого боку. А ще — можливість обмінятися чутками, рознюхати якісь секрети... — Він похитав головою. — Може, дотепер їй ніколи не варто було йняти віри, можливо, не варто буде довіряти їй і надалі, але сьогодні, наскільки можу судити, вона візьме тайм-аут.

— Покладаюся на твою думку, — мовив я і взявся хлюпатися, здіймаючи мильні бульбашки.

Мандор посміхнувся кутиком рота, тоді вичаклював штопор та відкоркував пляшки, щоби «дати їм трохи подихати». Тільки після цього теж заходився вмиватись. Я цінував його думку, але коли треба було стерегтися демонів чи обвалу стіни, більше сподівався на образ Лоґрусу.

Демони не з'явилися, стіна не впала нам на голову... Я зайшов до обідньої зали слідом за Мандором, спостерігаючи, як він небагатьма заклинаннями

та жестами змінює кімнату. Стільниця на козлах і лави поступилися місцем круглому столу та зручним стільцям, розташованим так, щоб кожний із присутніх міг милуватися гірською панорамою. Джасра ще не повернулась. Я ніс із собою дві пляшки з вином, ті, яким Мандор уже дав подихати. Перш ніж я поставив їх на стіл, Мандор добув із повітря гаптовану скатертину та серветки, вишукану порцеляну з ручним розписом, що міг належати самому Міро¹, та столове срібло з мудрованим різьбленням. Якусь мить він уважно вивчав сервірування, тоді позбувся срібних ножів та виделок, замінивши їх наборами з іншим орнаментом. Мути-каючи під ніс, Мандор обійшов навколо столу, роздивляючись його під різними кутами. Я зробив крок до столу, аби звільнитися від пляшок, але саме тоді він викликав у центр столу велику кришталеву чашу, у якій плавали квіти. Я на крок відступив, бо на скатертині з'явилися ще й кришталеві келихи.

Я тихенько гмикнув, і він нарешті звернув на мене увагу.

— Ага, постав їх сюди. Осюди, Мерліне, — озвався Мандор, і ліворуч від мене на столі виникла ебонітова таця. — Треба нам з тобою перевірити, як збереглося вино, поки леді не приєдналася до нас, — додав, наливши у наші келихи трохи рубінової рідини.

Ми продегустували напій, і Мандор схвально кивнув. Вино було краще, ніж у Бейля. Значно краще.

— Бездоганно, — сказав я.

¹ **Міро, Хуан** (каталон. Joan Miró i Ferrà, 1893–1983) — визначний іспанський художник, скульптор та графік. Твори на межі сюрреалізму й абстракції, часто інспіровані дитячим і примітивним мистецтвом; чистий насичений колорит. Стінні розписи, кераміка.

Він обігнув стіл, підійшов до вікна й визирнув крізь нього. Я зробив так само. «Десь у цих горах, — подумав я, — ховався в печері Дейв».

— Почуваюся ледь не винним, — промовив я, — через цей перепочинок. Мені треба було б подбати ще про купу всього...

— Можливо, купа ця навіть більша, ніж уявляєш, — відказав Мандор. — Але вважай це не перепочинком, а зміцненням власних позицій. До того ж маєш змогу дізнатися від цієї леді багато цікавого...

— Це правда. От тільки про що, гадки не маю.

Він покругив келих, легенько збовтавши вино, відсьорбнув трохи й здвигнув плечима.

— Їй багато що відомо. Раптом вона про щось прохопиться або ж розтане від уваги до своєї персони і поділиться з нами інформацією. Грай тими картами, котрі маєш на руках.

Я теж відсьорбнув з келиха, хотів був трохи постібатися, мовляв, «у мене пальці засвербіли»¹. Але насправді це поле Лоґрусу попереджало мене про наближення Джасри, яка простувала сусідньою залогою. Я не став нічого казати Мандору, бо точно знав, що і він це відчуває. Просто повернувся обличчям до дверей, так само, як і він.

¹ Фраза з першої сцени 4-го акту п'єси «Макбет» В. Шекспіра. «...by the pricking of my thumbs, something wicked this way comes». «Something wicked» — це сам Макбет, котрий уже підступно вбив кількох людей. Фразу часто використовують у літературі, кіно.

«2-га відьма: В мене пальці засвербіли —

Щось недобре прилетіло».

William Shakespeare, Macbeth, 1606

Переклад українською Бориса Тена (за участю Віктора Гуменюка), 1986.

Джасра вбралась у білу відкриту сукню, що оголювала одне плече, ліве, а на правому трималася на діамантовій фібулі. Діадема, також діамантова, вінчала її блискуче волосся і, здавалося, сяjala інфрачервоним промінням. Джасра посміхалась, і від неї віяло гарними парфумами. Я мимоволі виструнчився й поглянув на нігті, аби переконатися, що під ними немає бруду.

Як завжди, Мандор уклонився зграбніше за мене. Я відчув, що маю принаймні сказати якийсь комплімент. Отже, зауважив:

— Виглядаєте дуже... елегантно, — і підсилив свої слова ще й красномовним оцінювальним поглядом.

— Мені не так часто щастить обідати з двома принцями, — відказала вона.

— Я — герцог Західного Прикордоння, — виправив я її, — а не принц.

— Я мала на увазі Дім Савалла.

— Ви добре підготувалися, — зауважив Мандор.

— Не хотіла порушити протокол, у жодному разі.

— Я рідко вживаю свій титул у Хаосі поза його межами, — пояснив я.

— Шкода... — мовлячи, вона дивилася на мене. — Мені він здається... елегантним. Якщо не помиляюсь, ти десь тридцятий у черзі спадкоємців?

Я розсміявся.

— Ви перебільшуєте: насправді я відстаю від престолу ще далі.

— Ні, Мерлю, Джасра таки права, — заперечив Мандор. — Плюс-мінус кілька осіб, звичайно.

— Яким це чином? — не повірив я. — Коли востаннє дивився...

Він наповнив келих вином і запропонував його Джасрі. Та з посмішкою взяла напій.

— Ти давно не дивився, — сказав він. — Відтоді трапилося ще кілька смертей.

— Насправді? Що, багато?

— За Хаос! — промовила Джасра, піднімаю келих. — Хай вирує ще довгі роки!

— За Хаос! — підхопив Мандор, теж піднімаючи келих.

— Хаос, — луною озвався я, і ми водночас піднесли келихи до рота й випили.

Раптом до мене долинули спокусливі аромати. Я повернувся до столу й побачив, що на ньому вже тісняться тарелі з наїдками. Джасра теж повернулася до столу, а Мандор зробив крок уперед і помахом руки відсунув стільці, щоб нам було зручно сісти.

— Прошу, сідайте, і дозвольте мені вам прислужитися, — мовив.

Ми так і зробили. Їжа була чудова. Кілька хвилин проминуло в повній тиші, яку порушували хіба прищмокування на адресу юшки. Я не хотів першим починати словесний гамбіт, але, спало мені на думку, можливо, інші мають такі ж резони.

Нарешті Джасра кашлянула, і ми з Мандором подивилися на неї. Мене здивувало, що вона, не знати чому, начебто трохи нервувалася.

— То що, як там справи у Хаосі? — запитала.

— На цю мить хаотично, — відповів Мандор, — відверто кажучи. — Він секунду помовчав, тоді зітхнув і додав: — Політика.

Вона кивнула, повільно, наче роздумуючи, чи не розпитати його про подробиці, у які він, схоже, не хотів вдаватися, але вирішила цього не робити. Натомість звернулася до мене.

— На жаль, я не мала змоги як слід роздивитися місцеві цікавинки під час перебування в Амбері, —

сказала. — Але, судячи з того, що ти мені розповів, життя там також хаотичне.

Я кивнув, погоджуючись.

— Добре, що Далта уже нема під стінами, — сказав я, — якщо ви це мали на увазі. Але він ніколи не був насправді небезпечним, хіба що докучливим. Якщо вже говорити про...

— Не будемо про це, — вона з чарівною посмішкою зупинила мене. — Насправді мене цікавить зовсім не він.

Я посміхнувся їй у відповідь.

— Я забув. Ви від нього не в захваті.

— Не в цьому річ. — Він корисний, по-своєму. Це просто... політика, — закінчила вона, зітхнувши.

Мандор розреготався, розсміялися й ми з Джасрою. Шкода, що я не здогадався вставити цю фразу щодо Амбера. А тепер уже пізно.

— Недавно я придбав картину, — сказав я, — в однієї художниці на ім'я Поллі Джексон¹. Там зображено червоний «Шевроле», модель 57 року. Мені ця картина страшенно подобається. Вона наразі зберігається в Сан-Франциско. Рінальдо теж сподобалася.

Джасра кивнула, дивлячись у вікно.

— Ви з ним завжди тинялися по різних галереях, — мовила. — Та й мене він часто тягав за собою. Завжди вважала, що Рінальдо має гарний смак. Таланту в нього нема, однак художній смак є.

— Що ви хочете цим сказати: «Таланту нема»?

— Малюнки у нього виходять дуже добрі, а картини якісь невдалі.

¹ **Поллі Джексон** (англ. Polly Jackson) — американська художниця, вчителька малювання, живе в місті Остін, шт. Техас. Роджер Желязни, справді, придбав у неї картину із засніженим червоним авто.